

[Dahlggaard.]

slutning fremsat den 14. februar i år om den langsigtede boligpolitik.

Som det vil være almindelig bekendt, har mit parti anset sammenhængen mellem boligpolitikken og den almindelige økonomiske politik for så intim, at vi har ønsket de økonomiske rammer for den fremtidige boligpolitik gjort til genstand for drøftelser mellem partierne i folketingets politisk-økonomiske udvalg, der jo beskæftiger sig med den generelle økonomiske politik. Vi har i denne forbindelse peget både på sammenhængen mellem boligpolitikken og den offentlige udgiftspolitik og på boligpolitikens beslaglæggelse af kapital. Vi har af boligministeren og af økonomiministeren fået løfte om, at der til brug for boligudvalgets forhandlinger om den langsigtede boligpolitik ville fremkomme en vurdering fra kapitalmarkedsrådet om problemerne i forbindelse med kapitalanvendelsen her i landet og herunder også til boligformål. Løftet er endnu ikke indfriet, og jeg benytter lejligheden til at rykke for et svar. Det er nu, vi har brug for kapitalmarkedsrådets vurdering.

For så vidt angår forholdet mellem boligpolitikken og de offentlige udgifter, har regeringen længe stillet sig afvisende over for en mere principiel drøftelse, men har dog nu omsider i forbindelse med sin såkaldte spareplan bebudet fremsættelse af forslag til styrkelse af den statsfinansielle stilling med 1½ milliard kr. i finansåret 1974-75 ved omlægning af boligpolitikken. Jeg skal ikke vende mig mod denne målsetning, som jo svarer til, hvad der også nævnes i den pressemeddelelse, hvori det radikale venstre og venstre den 9. marts 1973 offentliggjorde deres fælles forslag om besparelser.

Forslaget til ophævelse af byggegodtgørelsen, den såkaldte momsrefusion, er et led, men indtil videre desværre et løsrevet led i denne sammenhæng. Det er klart, at en ophævelse af byggegodtgørelsen vil påvirke boligmarked og nybyggeri. Boligministeren peger på, at forslaget vil betyde højere anlægsudgifter for nybyggeriet og øget belastning af lånemarkedet. Jeg føler mig ikke overbevist om, at denne vurdering uden videre er rigtig. Byggegodtgørelsen har medvirket til den meget betydelige standardstigning, der i de seneste 5-6 år har fundet sted såvel i etagebyggeriet som i

parcelhusbyggeriet. Større boligareal, bedre materialer, mere udstyr, flere fællesrum osv. har formentlig i etagebyggeriet medført standardstigninger på op til 50 pct., altså en meget betydelig standardstigning på et meget kapitalkrævende område og inden for en meget begrænset periode.

Hvis en ophævelse af byggegodtgørelsen fører til en midlertidig opbremsning af denne udvikling, kan resultatet meget vel blive mindre ressourceforbrug i byggeriet og uændret eller endog synkende anlægsudgifter og reduceret belastning af lånemarkedet. Det nytter jo ikke, at vi drøfter disse ting, idet vi samtidig lukker øjnene for, at det, vi vil, er at reducere boligsektorens forbrug af ressourcer og lånekapital, og at den sanerende virkning på samfundsøkonomien netop vil fremkomme ved, at dette lykkes.

Også i det radikale venstres forslag til folketingsbeslutning om den langsigtede boligpolitik indgår en ophævelse af byggegodtgørelsen. Vi peger på, at påtrængende finanspolitiske hensyn, der altså har gjort sig gældende endnu hurtigere, end vi for en lille måneds tid siden gættede på, efter vort skøn vil nødvendiggøre en afvikling af m²-tilskuddene til nyt byggeri inden for en overskuelig fremtid. Vi tilføjede, at derfor vil det være rettest at tage en sådan ophævelse i betragtning ved udformningen af den langsigtede boligpolitik. Når man vil udforme en langsigtet boligpolitik, må det naturligvis ske på grundlag af forudsætninger, som man har tillid til kan holde i det lange løb.

Vi har altså således fra mit partis side allerede for længst tilkendegivet, at vi er rede til at overveje byggegodtgørelsens fremtid som led i drøftelserne af den samlede boligpolitik. Vi har i denne forbindelse lagt vægt på, at den nye boligpolitik skal medføre en væsentlig nedsættelse af de offentlige udgifter og dermed påvirke skattetrykket i den rigtige retning. Vi har peget på, at problemerne omkring begyndelseslejen i nybyggeriet skulle løses ved værdifaste obligationslån optaget på det almindelige lånemarked. Derved ville man i hvert fald undgå den fordyrelse af nybyggeri, såvel etagebyggeri som parcelhusbyggeri, som boligministeren frygter kan blive følgen af hans forslag om byggegodtgørelsens ophævelse.

Det forslag, vi i dag behandler, er imidlertid løsrevet fra disse sammenhænge. Det er,